

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

עין משפט
נר מצוה
נה:

מסורת הש"ס

(א) מעילה ית' (ב) ב"ק קה,
(ג) [מעיבות עו' ושי']
(ד) גיטין ה' פה (ה) [סס]
(ו) דמאי פ"א [מ"ב] ע"י
תרי"ט סס, (ז) משפ"ט
פ"ב [מ"ו], (ח) וירקא י"ז,
(ט) וירקא פ"ו (י) גיטין
כ"ג, (כ) ק"ו וק"ו מ"ח
כמו אז ק"ו כ"י תרי טעמי
גיטין, רש"י (ל) [מכונות
פ"ג], (ם) דל"ד נחמן
כ"ג, [מכונות פ"ה,
גיטין כ"ג כ"ו].

מוסף רש"י

יוציא. מי שנשאלה בגט זה
(ג'ס"ח ה.) משום דלא
אמר לה כו' יוציא.
בתמיה והא גט כשר הוא
ובתניו נכתב ומשום דלא
אמר הוי ולד ממזר (נ"ח).

לרבות פסוק כו'. וזה דרש דכל אמן וגמין ריביון: אם הווקאו
 בים דין לשון פרוטה. בין טובע למבע: גומרין אפילו כפסוק.
 אם חור השני ותבעו פחות משנה פרוטה קודם שעמדו כ"ד
 משם מוקקין לו: **מתני'** האוכל תרומה. כשגוג תרומה גדולה:
 ופרוסם מעשר. מעשר מן המעשר.

ופרומם מעשר של דמאי. שולקום
 מעם הארץ לרין להפריש מספק.
 אלל תרומה גדולה של דמאי ליטא
 דכל חייצוהו דכמיס להפרש כדאמר
 בטרט (דף מה.) לפי ששלל דבר
 גבול ארץ ישראל ורעה שלל היו
 מפרשין אלל תרומה גדולה בלבד
 אלמל ויהיו היו כה: **מוסיף חומש.**
 דכל היו אלקור תרומה בתרומת
 מעשר כמיס (מגדל ד' יח.) והרמות
 ממנו תרומת ה' בחלה כמיס וסס
 טו) חלה תרומה תרומה בבכורים
 כמיס (דברים י') ותרומת ידך ואלל
 מר אלל בכורים (מסכת ד' יא.) וכל
 היו חד ניינה דמשא אחר דן כבין:
נעט רכעי. מוסיף חומש בפדיוט
 דפדיון נעט רכעי קדש קדש גמר
 ממעשר כפי' שני דקדושין (דף ד' יג.)
 גבי נעט רכעי כמיס קדש הוללים
 וגבי מעשר כמיס כל מעשר הארץ
 מורע הארץ וגוי' והיו מרי נמי חד
 חשיב לכו דלמד קרא נפקי דחומש
 בטע דעלל אלל כמיס אלל ממעשר
 ליפי: רש"י. דוקא נקט שאל חילל
 של אחרים אין מוסיף חומש איס
 ממעשרו כמיס (ויקרא לו.) **הקדשו.**
 ולל של אחרים. המקדש כמיס:
 הכנסה. בשגגה דחייב קרנ מעילה
 וחומש: **גב' קשיא** קרנ מעילה
 משמתי היתה קשה לר"א בן פרת:
עשו חכמים חיווק. להוסיף על
 תרומת מעשר של דמאי חומש
 שאין הפרשמו אלל מדברייס:
המביא בט ממדינת היס. לאשה
 שעשאו בעלה שלח להוויט לגרס
 הארכיוהו לומר כפי נכתב ונחתם
 והסס' מפרש לפי שאין בקדושת גמיה
 סולאן עדים מניין לקיימו: **ויזיל.**
 מי שנשאה על ידי גט זה: **מחללין**
 אפסו. גבי מעשר שני של דמאי
 קמי' חתי: **נחושע** על הפירות. ואפי'
 חז' לירושלמי: וימור ויפדס אלא
 ויפדס אלא וימור ויפדס אלא

הפירות. ויעלה הכסף לירושלים דמיים (דברים יד) וזרת הכסף:
והכר' יעלו פירות ויאכלו בירושלים. ולא חזיקוהו לכך לחזור ולחלל
ואם רוצה מעלה הפירות עמנו דהקילו זו: ומי מחללין בו'. מסקנה
דמיובנהא דלחולי רב ששט היא והכי קאמר ששעני לר"מ דמיקל
בפדיון דמאי דלחולי כסף על כסף על נחשום וצממשר ודאי מי
מחללין בו' האי גונאא אפילו כסף על כסף דדמי לפדיון והטני בו'
שנאעברו. ורוצה ליהנות בשל חולין: מביא בשלם מעוט.
נחשום. מביא דמי קלע ואומר כל מקום בו' נחשום שתיין חולין
והמעוט מעשר: ובורר את היסוד שבה. ומחלל עליה המעוט
הללו ותהא היא מעשר והמעוט והשקלע השני חולין כנראהוה:
מפני

ד"ר מחמיר בדמאי יותר מחכמים והכא מיקל טפי מחכמים אבל
הא דמחמיר דדוקא באכילה עשושה עבירה מחמיר בדמאי כמו
דמחמיר דמחללין כסף על נחש מדחוק דלא חימה כמו כן מיקל ד"ר
נגבי ודאי אין מחללין כסף על נחש שלא מדחוק וא"כ קשה דהא
דמחמיר דאין חימה בדמאי כדאי ודאי יותר מחכמים וגבי לאו לא מחמיר
של דמאי אין נראה להם לקטום כדפ"ל דאפילו בודאי לא
ד"ר וכלל שפדה הפירות וי"ל כן מחללין כסף על כסף אפילו
כמו שפירש כסף על כסף וכלל שפדה פירוש בלזל שיהא עמו
אבל אם היה אז עמו להעלותו וימנע לפדותו נרץ להעלותו:

(ולפיל) **כמאן דאסר אין בחושושו.** ולמ"ד אין צו קשה וכן נמי איתותב לעיל: **וכי** עשו דבריהם בשל תורה. אלא"ע ד'ג דנכמה מקומות עשו אפי' יזכר משל מורה היינו היכא דשייך לקטש כדי לעשות עושה אבל הכא אפילו בתרומה מעשר ודאי לא הוקטש שצ"ח למקום חייב אלא לא שאתמה מורה ולכן לא היה לקטש בשל דמאי ומשיי דה"י עשו הולד ממזר אלא"ע שצ"ח סברה אלא משום דבאשט שייך הולד ממזר: **ולא** אמר בפני נכתב ונחתם. נכתב לא נקט אלא משום רבנן דלר"מ אין צריך לומר נכתב (ולמ"ד ייחודה אטומה היה ר"מ אפי' תנאו תלששם כשר:)

וּחִכְמִים אוֹמְרִים אִין הוּדֵר
סְמוּר. מְדַלָּה קִאֲמְרִי
רַבֵּנן לֹא תִחַל דַּעֲרִיפֵי אֶסְפִי מְלַל
דְּסִבְרֵיהּ לֹא דְתִלָּא אֶתְ'ג' דְּלִין הוּדֵר
מִמּוֹר: **בִּיבְרָד** יַעֲשֶׂה. מִיִּדּוֹס
לִרְבֵּנן כִּיִּד יַעֲשֶׂה אֶס יִסְתָּא שְׁלֹא
יַעֲרֹךְ לְהוֹלִיא אִי נִמְי לִרְמִי כִיִּד
יַעֲשֶׂה קוֹדֵס שְׁתִּיטָּא וְלֹא יִסְרֹךְ גֵּט
אַחֵר אֲבָל אַחֵר שְׁלֹא יִסְרֹךְ אִין גִּילְתָּא
לִרְמִי שִׁיבִיהּ שׁוֹם תִּקְנֵה:
יִסְלְבֵנוּ הַיְּמָנָה. וְחִ' וְחִמֵּר כִּפְנֵי
נִכְחַד וְנִחְסֵה כְּעוֹדֵד כִּידָה
וְכִי יִחְמֵא לִרְךְ קוֹמֵד קוֹדֵס תִּנְיָה
הַאֲמֵר כִּפְרֵק לֵאמֹר דְּנִיטִין (דָּף ה')
וְסֵס) כְּגוֹן שְׁנֵתָּה לֵה וְלֹא הַסְפִּיק
לִימֵר עַד שְׁתַּחֲרַשׁ יֵשׁ לִימֵר לְרִיךְ
לִימֵר אַחֵר תִּנְיָה מִיד שְׁתַּחֲרַשׁ
כְּעוֹדֵד עֲקוּסִיהּ כְּעוֹדֵד עֵינִי:

בספ על נחשת וז"ל כיון דחגא דמחללים כסף על כסף אע"ג דאקור תרזא אפילו מדחוק כ"ש כסף על נחשת דשרי דלפי' צודא מדחוק שרי דלמחר כמקור וי"ל אידי דחגא נחשת על פירות דפליגי בה רבי מאיר ורבנן חגא נמי כסף על נחשת דהוי נמי טענא אפירא: ויחזור ויפדה. פס"ק בן תרין לעשר דבעינן וזלח

הכסף בדרך וחכמים אומרים אס ירצה יעלה הפירות עמון ופריך בדוחא אקור כסף על נחשת שלא מדחוק והכא גבי דמאי ש"ט אקסה לפירוש דבמנה מחמורא ח"מ לאמרי

והנתי דמאי קל מודאי דבמסכת דמאי (פ"א מ"ב) חנן הדמאי
אין לו חומש ואין לו צינור ובמחנה חנן נמי מעשר שני מוסיף חומש
ועל קמחי של דמאי דקמחי בני האכול תרומת מעשר ועל חם הביא
ממנו דמאי דמעשר שני ומו דקמאר מדוחק אין שלא מדוחק לא
משמע דאף ההמנה אחי לא היה שפיר ויהא עדיף ה"מ למפרע
ובספ"ק ב"ק א"ר בודאי אפי' מדוחק מדרבא מנהה על אחד
מן הסלעין ובדמאי שרי ומו מה שפירש דלפדות הפירות עדיף
ומעלות אפסא משמע בכמה דוכמי ב"פ דמעשר שני (מ"ג) גבי
לוקוח בכסף מעשר שני משנא ח"א חמר להם לא חס אמרתי
ל' חמר בלוקוח שאינו נסדור כטור דנפוח מקום אלא חס לקוח
ל' חמר והלכותיו וכן בכמה דוכמי לכן נראה לפרש דל"מ אפי' יראה

ישיור ויפדה הפירות ויכ"ז דלר"ך להעלותו ויפריך ממזל דשני שמואל
 קשוי ליה אמאי מוסיף מומם דתרומת מעשר של דמאי בודאי
 בודאי אבל בספדיון שאינו עשה צעירה אל הממזרי והוכרז להנציח
 בודאי וא"כ שבוה הוא דמאי לודאי כמו דתרומת מעשר לכן יימתי
 מייקל דמאי לגבי דמאי יומר ממכמים ואב"י ס"ל בסמוך דמזל ר"ר
 כמזל בודאי ורכנן אע"ג דממזרי גבי לאו גבי מיתה דתרומת מעש
 לנקוט אם לא שצוה מורה ומימיו קשה דגרסינן במשנה דמזל
 וליהור ולפדות אמום הכסף על דבר אחר וכן נחשם על הפירות דמזל
 ממחילה כשחלל נחשם על הפירות לחזור ולפדות הפירות אם מומם

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones